

вальних форм виділяємо прості, складні та умовно складні форманти. Саме структура цих елементів визначає їх морфологічний характер. Усі постпозиційовані комбінувальні форми є морфологічно однозначними, беруть участь у творенні або іменників, або прикметників. Ці дериваційні елементи вільно сполучаються із комбінувальними формами, вільними основами та префіксами. Найбільшою неогенністю відзначається дериваційна модель $cf + cf$. Досліджувані форманти зафіксовано у 15 ЛСГ іменників і 5 ЛСГ прикметників.

Перспективи подальших досліджень. Отримані результати не вичерпують усієї проблематики. Перспективним видається розширення рамок дослідження за рахунок розробки комплексних методів вивчення цих дериваційних формантів, які функціонують у різних терміносистемах сучасної англійської мови.

Література:

1. Азарова Л. С. Структурна організація складних слів (концепція «золотої» пропорції) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / Л. С. Азарова. – Вінниця, 2002. – 42 с.
2. Буянова Л. Ю. Термин как единица логоса / Л. Ю. Буянова – Краснодар : Кубанский госуд. ун-т, 2002. – 185 с.
3. Єнікєєва С.М. Системність і розвиток словотвору сучасної англійської мови : [монографія] / С. М. Єнікєєва; ДВНЗ «Запоріж. нац. ун-т» МОН України. – Запоріжжя : Запорізький нац. ун-т, 2006. – 303 с.
4. Зацний Ю. А. Сучасний англомовний світ і збагачення словникового складу / Ю. А. Зацний – Львів : Паіс, 2007. – 228 с.
5. Клименко Н. Ф. Динамічні процеси в сучасному українському лексиконі : [монографія] / Н. Ф. Клименко, С. А. Карпіловська, Л. П. Кислюк – К. : Видавничий Дім Бурого, 2008. – 434 с.
6. Круглій О. Р. Про статус комбінувальних форм у сучасній англійській мові / О. Р. Круглій // Науковий вісник Волинського державного університету імені Лесі Українки : наук. журнал / гол. ред. Олексеюк І. Д. – Луцьк : РВВ «Вежа» ВДУ ім. Лесі Українки, 2004. – № 3. – Серія «Філологічні науки». – С. 183–187.

УДК 81-119

Н. С. Кудрявцева,

Херсонський національний технічний університет, м. Херсон

ЛІНГВІСТИЧНА ВІДНОСНІСТЬ БАЗОВИХ ДОМЕНІВ: ЧАС

Стаття висвітлює проблему впливу мови на мислення, втілювану гіпотезою лінгвістичної відносності, яка розташовується в парадигмі сучасної когнітивної лінгвістики. Специфіка мовного впливу розглядається на прикладі відмінних систем темпоральної референції, а також виявляється у пропонованому дослідженні часу як базової онтологічної категорії філософії, здійсненому шляхом застосування лінгвокогнітивних методів прототипного і фреймового аналізу до етимологічних значень філософських темпоральних термінів в індоевропейських мовах.

Ключові слова: лінгвістична відносність, час, система темпоральної референції, філософська категорія часу.

ЛИНГВИСТИЧЕСКАЯ ОТНОСИТЕЛЬНОСТЬ БАЗОВЫХ ДОМЕНОВ: ВРЕМЯ

Статья освещает проблему влияния языка на мышление, воплощенную в гипотезе лингвистической относительности, которая размещается в парадигме современной когнитивной лингвистики. Специфика языкового влияния рассматривается на примере различных систем темпоральной референции, а также выявляется в предлагаемом исследовании времени как базовой онтологической категории философии, осуществленном путем применения лингвокогнитивных методов прототипического и фреймового анализа к этимологическим значениям философских темпоральных терминов в индоевропейских языках.

Ключевые слова: лингвистическая относительность, время, система темпоральной референции, философская категория времени.

LINGUISTIC RELATIVITY OF BASIC DOMAINS: TIME

The article deals with the problem of the language influence on thought embodied in the hypothesis of linguistic relativity which is placed into the contemporary cognitive paradigm. The details of the influence are instanced in the fact of diverse systems of temporal reference and the investigation of time as a basic ontological category of philosophy. The proposed study is done on the material of the Indo-European languages chosen as the principal languages of philosophical discourse. The cognitive methods of prototype and frame-based analyses are consistently applied to the etymological meanings of the philosophical temporal terms in Old Indian, Greek, Latin, English, German, Ukrainian and Russian. The frame for the philosophical category of time summarizes the results of the analyses and demonstrates the language-specific and universal conceptualizations of time as a metaphysical category of philosophy in the languages chosen. The conceptualizations thus defined are placed against the background of physical theories of time developed in antiquity and XVII century science as well as related to the cultural conceptions of time typical for the oriental and occidental civilizations.

Key words: linguistic relativity, time, system of temporal reference, philosophical category of time.

1. Вступ

У парадигмі сучасної когнітивної лінгвістики, яка найбільш інтенсивно розвивається протягом останніх трьох десятиліть і позначає новий етап розвитку науки про мову, головна увага приділяється проблемам зв'язку мовленнєвої та розумової діяльності. Мова при цьому розглядається як частина середовища, в якому постійно перебуває людина, і слугує не тільки засобом спілкування, збереження та передачі інформації, а й опосередковує пізнання, віддзеркалює та оформлює (shape) мислення індивіда. В окресленому контексті, мова вже не є тільки замкненою системою знаків, а й являє собою цілий світ, який формується у свідомості її носіїв. Як наслідок мова здатна не тільки встановлювати для її носія кордони сприйняття і пізнання оточуючого світу, а й уміщувати в собі історичний досвід, систему культурних норм та психологічних особливостей того народу, для якого вона є рідною. Таким чином, кожна національна мова постає унікальним світовим надбанням, джерелом специфічного, тільки їй притаманного уявлення про світ, одночасно вираженням і вмістилищем духу народу, який нею розмовляє.

2. Лінгвістична відносність – історія і сучасність

Теоретичним джерелом розуміння природної мови як носія унікального національно-культурного світогляду є лінгвофілософська концепція В. фон Гумбольдта (хоча засновки самої ідеї можна простежити, починаючи з філософських систем Платона і Аристотеля до концепцій німецьких мистиків Й. Гамана та Й. Гердера), який, підкреслюючи, що ставлення людини до предметів матеріального світу «цілковито зумовлене мовою», стверджував всеохоплюючу владу мови над

індивідом. На вітчизняному мовознавчому ґрунті імплікації досліджуваного питання можна віднайти в роботах видатного лінгвіста О.О. Потебні [3], який власне і приніс на вітчизняну наукову ниву «світоглядну теорію» В. Гумбольдта. Можна сказати, що О.О. Потебня вперше у світовій науці досить детально зосередився на тих когнітивних аспектах етнолінгвістики, що окреслюють відмінну категоризацію світу в різних мовах, шляхи чи напрями пізнавальних процесів у межах різних лінгвокультурних «світів», різну дистрибуцію й комбінування смислових одиниць, що по-різному моделюють схожі явища й об'єкти позамовної дійсності, відмінні, як їх називав О.О. Потебня, «прийоми мислення», які залежать від особливостей етнокультурного досвіду та різних мовних картин світу.

Разом з тим, своє перше формулювання *гіпотеза про те, що мова, якою ми розмовляємо, здійснює вплив на спосіб нашого мислення* отримала в роботах американського лінгвіста Бенджаміна Лі Уорфа і склала теоретичне ядро американської етнолінгвістики першої половини ХХ ст.: «The background linguistic system (in other words, the grammar) of each language ... is itself the shaper of ideas, the program and guide for the individual's mental activity, for his analysis of impressions... We dissect nature along the lines laid down by our native languages» [14, с. 212] (Основа лінгвістичної системи кожної мови (тобто, граматика) ... сама по собі є тим, що формує думку, програмою та керівництвом розумової діяльності індивіда, його аналізу вражень... Ми розчленовуємо природу в напрямку, який нам підказує наша рідна мова).

Питання про співвідношення мови і мислення, поставлене у межах сучасної когнітивної лінгвістики, набуває уточнення, виходячи з прийнятого в ній положення про здатність мови відображати специфічні патерни (patterns) мислення, а також слугувати засобом кодування і вираження думки. З огляду на символічну функцію мови, наразі вважається загальноприйнятним, що різні способи вираження і кодування думок у різних мовах репрезентують різні патерни мислення, а отже, вибір тієї чи іншої мовної «опції» для кодування конкретної думки може чинити вплив і на спосіб мислення в цілому [8, с. 98]. Обмеженням, яке накладається на мовне різноманіття виступає спільність способів сприйняття світу, яка є у рівній мірі притаманною усім людським істотам – спільна здатність до концептуалізації. Таким чином, згідно з позицією сучасної когнітивної лінгвістики, мова не тільки віддзеркалює концептуальну структуру, але і здатна до певної міри зумовлювати її, а різні способи «членування» і категоризації світу (пор. з вище наведеною цитатою Б. Уорфа), притаманні різним мовам, дійсно можуть по-різному впливати на невербальне мислення і поведінку їх носіїв [8, с. 101].

Лінгвістична відносність також являє собою одне з центральних понять етнолінгвістики і лінгвістичної антропології, які вивчають мову в її взаємовідносинах з культурою. Релятивізм у лінгвістиці тут трансформується у припущення про те, що чуттєве сприйняття дійсності визначається ментальними уявленнями людини, які знаходяться і можуть змінюватися під впливом мовних і культурних систем. Оскільки в конкретній мові і ширше, в конкретній культурі, концентрується історичний досвід їх носіїв, цілком логічно, що ментальні уявлення носіїв різних мов не обов'язково співпадатимуть.

3. Лінгвістична відносність базових доменів: час

Серед складових концептуальної системи будь-якої мови можна виокремити такі поняття, які, порівняно з іншими, визначатимуться як фундаментальні (базові домени). Вони вживаються у мовленні постійно і, при цьому, несвідомо, тому мають найбільший вплив на носія. Одним з найзагальніших прикладів таких понять, найбільш ґрунтовно досліджуваних сучасними релятивістами і антропологами, є час [див. 6].

Слід зазначити, що домен часу має особливе значення для гіпотези лінгвістичної відносності, адже класичним, і власне найпершим, прикладом його емпіричного вивчення є робота Б. Уорфа [15], присвячена співставленню розуміння поняття часу в англійській і хопі з огляду на граматичну структуру цих мов. Припущення про існування двох універсальних метафор часу (TIME PASSING IS MOTION [10] and THE FUTURE IS IN FRONT/THE PAST IS BEHIND [9]), висунуте Дж. Лакоффом на етапі становлення сучасної когнітивної парадигми, було піддане обґрунтованому перегляду в зв'язку з результатами новітніх порівняльних досліджень різноманітних екзотичних мов, які чітко вказали на наявність декількох альтернативних концептуалізацій [див. 5; 13; 11; 12].

В останньому варіанті темпоральної типології В. Еванс [7] розвиває тезу про те, що системи концептуалізації часу, притаманні різним природним мовам, характеризуються трьома різними типами «скороминущості» й існують у трьох відмінних варіантах: 1) дійсна система відтворює класичні метафори часу, який рухається (MOVING TIME metaphor), (напр., *наближається Новий Рік*) і его, яке рухається (MOVING EGO metaphor) (напр., *ми наближаємося до Нового Року*); 2) лінійна система характеризується приписуванням руху подіям, які вишикуються у лінійній послідовності, за цілковитою виключеності его з системи темпоральної референції (напр., *за неділю йде понеділок*); 3) зовнішня система передбачає розуміння часу як однієї «безкінечної» події, всередині якої відбувається все інше, а темпоральна референція фіксується шляхом вказівки на певні зовнішні періоди (*час наближається до 11.00*).

Варто зауважити, що перші дві темпоральні системи базуються на просторовій метафорі часу. Це означає, що в таких мовах концептуалізація часу провадиться за аналогією з концептуалізацією простору, і в загальних рисах час завжди метафорично визначається як рух у просторі. Різниця між першою і другою системами полягає у прототипності: егоцентрична (укр., англ., рос. мови) vs. алоцентрична (куук тайорре (Австралія), м'ян (Папуа Нова Гвінея)). Третя система, вочевидь, співвідноситься з доволі рідкими непросторовими метафорами часу, які частіше за все асоціюються з природними циклами. У носіїв таких мов (юкатекська майа (Юкатан), йелі-дне (Папуа Нова Гвінея), амондава (Бразилія)) відсутнє уявлення про час як про дещо, що можна описати в абстрактних термінах. У них також немає календарів і годинників, так само як і характерного для нас уявлення про вік (кількість років) – перехід з дитинства до юнацтва і т. д. вони позначають зміною свого імені [див. 13].

Час є також базовою онтологічною категорією філософії, і його метафізичне осмислення невідривно поєднане з тим «буденним» сприйняттям часу, яке фіксується конкретними природними мовами. Розглядаючи те, як саме ті чи інші особливості природної мови впливають на оформлення основних філософських понять і формують філософський дискурс у цілому, розташовується на найвищому рівні лінгвістичної відносності – дискурсивному.

Спираючись на дані етимологічного дослідження [4] термінологічних позначень філософської категорії часу в давньоіндійській (*kālāh, vēlā*), грецькій (*χρόνος*) та латинській (*tempus*) мовах, ми представили кожний з указаних термінів як полісемантичну одиницю і піддали системи їх значень прототипному аналізу з позицій сучасної когнітивної лінгвістики [див. 8, с. 328-357]. Розглядаючи кожне термінологічне позначення як полісемантичну одиницю, ми маємо змогу предствити номінативне поле терміну (всі поняття, іменовані даною лексемою) як прототипну категорію, де центральними, тобто прототипними, значеннями виявляються ті, що найчастіше актуалізуються в різноманітних словотвірних процесах. Головним у даному підході є те, що значення прототипної категорії є конвенційними і містяться в довгостроковій семантичній пам'яті носіїв мови у вигляді певних природних сукупностей.

Співставлення результатів аналізу термінів в класичних мовах з даними прототипного аналізу їх відповідників в українській (*час*), російській (*время*), англійській (*time*) та німецькій (*Zeit*) мовах було реалізоване нами у вигляді побудови

фрейму філософської категорії часу (див. схему 1)¹. Фрейм у когнітивній семантиці є представленням схематизації досвіду (структурою знання), що існує на концептуальному рівні і зберігається в довгостроковій пам'яті індивіда. Фрейм поєднує елементи і сутності, асоційовані з певною ситуацією, і як ціле зумовлює значення кожного окремого слова, яке позначає той чи інший його елемент. У фреймі вирізняються атрибути, які описують аспекти деяких, але необов'язково усіх членів категорії, і смисли (values) – підтипи атрибутів [8, с. 222–229].

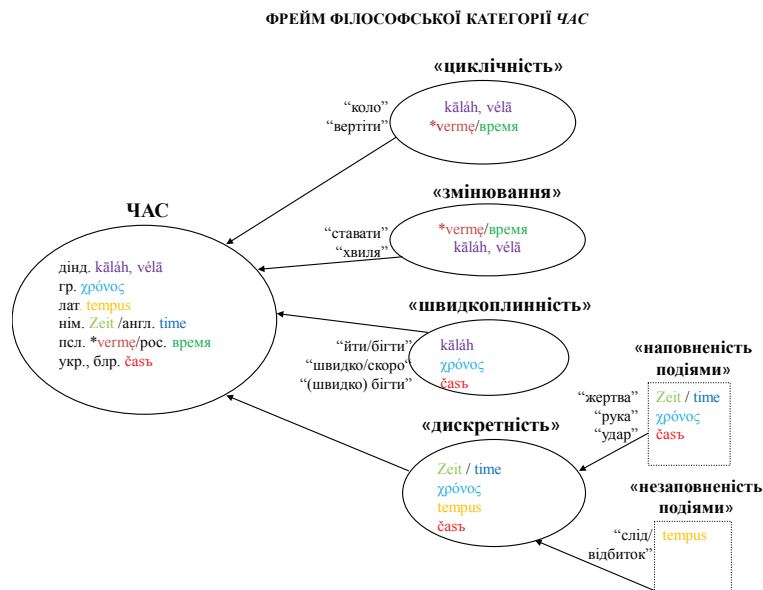

Схема 1. Фрейм філософської категорії час на тлі індоєвропейських мов

Виходячи з результатів проведеного концептуального аналізу, ми встановили, що на спільному тлі зазначених індоєвропейських мов філософському осмисленню часу притаманні такі атрибути, як «циклічність», «дискретність», «змінювання» і «швидкоплинність». Атрибуту дискретності властиві два підтипи: «наповненість подіями» і «незаповненість подіями». При цьому метафізичні концептуалізації часу в окремих мовах не збігаються. Метафізика часу, притаманна давньоіндійським діалектам, складається з уявлень про час як про циклічний, пов'язаний із змінюванням та швидкоплинний. Античне філософське розуміння часу, навпаки, поєднує атрибути дискретності у смислі часових відрізків, обов'язково асоційованих з певними подіями (пор. реляційна концепція часу Аристотеля), та швидкоплинності. Латиномовна метафізична концептуалізація часу також передбачає дискретність, але, судячи з етимологічних зв'язків (між гр. τόπος «порожнє місце» і лат. *tempus* «час»), тяжіє до аналогії з порожнім простором, тобто містить поняття про час як про нічим незаповнені інтервали (пор. концепція абсолютного часу І. Ньютона).

Співставлення з метафізикою часу, концептуалізованою сучасними мовами, дозволяє наблизити розуміння часу в германських мовах (англ., нім.), визначене атрибутом дискретності, до античного гр. χρόνος, так само як і поняття про час, фіксоване українським і білоруським позначеннями, яке поруч дискретності також включає швидкоплинність. Цікавою знахідкою стало те, що концептуалізація часу, трансльована праслов'янською основою **verme*, від якої походить відповідний російський термін рос. *время*, наближається до сприйняття часу, позначеного давньоіндійськими *kālāh, vēlā*, і містить атрибути циклічності і змінювання.

Зауважимо, що описана семантика філософської темпоральної термінології, яка стала підґрунтям для структурування представленої концептуальної схеми фрейму, цілком логічно вкладається в контекст так званих східного і західного уявлень про час: якщо ідея необоротного, лінійного і векторизованого часу характеризує західну культуру і цивілізацію, інтерпретація часу як циклічно повторюваної, нескінченної субстанції є типовою для культури буддиського сходу. Разом з тим це не означає, що ідея дискретизації часу була невідомою на Сході, так само як і уявлення про циклічність – чужим для Заходу [4, с. 70]. Поруч з цим, слід окремо наголосити, що описані концептуальні моделі, мотивовані семантикою проаналізованих філософських термінів, визначають саме метафізичні концепції часу, розвинуті в межах відповідних філософських систем [див. 1, 2].

4. Висновки

Таким чином, згідно з гіпотезою лінгвістичної відносності, кожна природна мова створює окремий унікальний світ у свідомості її носіїв, передбачаючи специфічність сприйняття і розуміння загальнолюдських понять (напр., час, простір, рух), а також створюючи особливі мовнокультурні концепти, що є характерними тільки для неї. Особливості конкретної мови впливають на особливості мислення людей, які нею користуються, і в результаті цього зміст думки, що виражена засобами однієї мови, в принципі не може бути повністю і вичерпно переданий засобами іншої мови. Лінгвістична відносність реалізується також на рівні окремих дискурсивних практик, зокрема філософського розділу метафізики, де специфічні особливості конкретної природної мови зумовлюють розуміння базової онтологічної категорії часу. Виявлені нами відмінності в концептуалізації метафізичної категорії часу в розглянутих природних мовах до певної міри вписуються у вищенаведену типологію темпоральних систем, де першій дійсничній системі відповідає осмислення часу, фіксоване латинським філософським терміном, лінійній – філософське поняття про час, мотивоване грецьким позначенням, а зовнішній – типове для Сходу метафізичне розуміння часу, визначене на тлі давньоіндійських діалектів.

¹ На схемі фрейму філософської категорії *час* в лапках указані прототипні значення кожного терміна, що склали підґрунтя для виокремлення відповідного атрибуту або підтипу в його загальній концептуальній структурі.

Література:

1. Аристотель. Сочинения. В 4-х т. Т. 3 / Перевод, статья и примеч. П. Д. Рожанского. – М.: Мысль, 1981. – 613 с. – (Филос. наследие. Т. 83).
2. Лукрецій Тит Кар. Про природу речей / Пер. А. Содомори. – К.: Дніпро, 1988. – 191 с.
3. Потебня А. А. Полное собрание трудов: Мысль и язык / Подгот. текста Ю. С. Рассказова и О. А. Сычева. Комментар. Ю. С. Рассказова. – М.: Лабиринт, 1999. – 300 с.
4. Харитоновна Т. А. Джерела філософської термінології / Т. А. Харитоновна – К.: Наукова думка, 1992. – 111 с.
5. Boroditsky L. Remembrances of times east: Absolute spatial representations of time in an Australian Aboriginal Community / L. Boroditsky, A. Gaby // Psychological Science. – 2010. – Vol. 21. – pp. 1635–1639.
6. Casasanto D. Whorfian Hypothesis / D. Casasanto. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: <http://oxfordbibliographies.com/view/document/obo-978019>
7. Evans V. Temporal frames of reference / V. Evans. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: <http://www.vyvevans.net/TFoRs.pdf>.
8. Evans V. Cognitive Linguistics: an Introduction / V. Evans, M. Green. – Edinburgh: Edinburgh University Press, 2006. – 830 p.
9. Lakoff G. Women, fire, and dangerous things / G. Lakoff. – Chicago: University of Chicago Press, 1987. – 631 p.
10. Lakoff G. The contemporary theory of metaphor / A. Ortony (ed.) // Metaphor and thought. – Cambridge: Cambridge University Press, 1993. – pp. 202–251.
11. Núñez R. With the future behind them: Convergent evidence from Aymara language and gesture in the crosslinguistic comparison of spatial construals of time / R. Núñez, E. Sweetser // Cognitive science. – 2006. – Vol. 30. – pp. 1–49.
12. Núñez R. Contours of time: Topographic construals of past, present and future in the Yupno Valley of Papua New Guinea / R. Núñez, K. Cooperrider, D. Doam, J. Wassmann // Cognition. – 2012. – Vol. 124 (1). – pp. 25–35.
13. Sinha C. When time is not space: The social and linguistic construction of time intervals and temporal event relations in an Amazonian culture / C. Sinha, V. Sinha, J. Zinken, W. Sampaio // Language and Cognition. – 2011. – Vol. 3. – pp. 137–169.
14. Whorf B.L. Science and Linguistics / J. B. Carroll (ed.) // Language, Thought and Reality: Selected Writings of Benjamin Lee Whorf. – Cambridge, Mass.: MIT Press, 1956. – pp. 207–219.
15. Whorf B.L. The relation of habitual thought and behavior to language / J.B. Carroll (ed.) // Language, Thought and Reality: Selected Writings of Benjamin Lee Whorf. – Cambridge, Mass.: MIT Press, 1956. – pp. 134–159.

УДК 811.14'367.623 Гомер

Х. І. Куйбіда,

Львівський національний університет ім. І. Франка, м. Львів

КАТЕГОРІЯ КІЛЬКОСТІ ТА ЇЇ ЛЕКСИЧНЕ ВИРАЖЕННЯ У ДАВНЬОГРЕЦЬКІЙ МОВІ (НА МАТЕРІАЛІ ГОМЕРІВСЬКОГО ЕПОСУ)

У статті розглянуто проблему вираження філософської категорії кількості в давньогрецькій мові. Значення квантитативності проаналізовано на основі критерію визначена-невизначена кількість на матеріалі лексичних одиниць гомерівського епосу, які належать до лексико-граматичних класів числівника, іменника, прикметника, займенника, дієслова та прислівника.

Ключові слова: кількість, квантитатив, нумеральність, сингулярність, сукупність, мультипліцитність, паукальність.

КАТЕГОРИЯ КОЛИЧЕСТВА И ЕЕ ЛЕКСИЧЕСКОЕ ВЫРАЖЕНИЕ В ДРЕВНЕГРЕЧЕСКОМ ЯЗЫКЕ (НА МАТЕРИАЛЕ ГОМЕРОВСКОГО ЭПОСА)

В статье рассматривается проблема выражения философской категории количества в древнегреческом языке. Значение квантитативности проанализировано на основе критерия определенно-неопределенно количества на материале лексических единиц гомеровского эпоса, принадлежащих к лексико-грамматическим классам числительного, существительного, прилагательного, местоимения, глагола и наречия.

Ключевые слова: количество, квантитатив, нумеральность, сингулярность, совокупность, мультипліцитность, паукальность.

CATEGORY OF QUANTITY AND LEXICAL MEANS OF EXPRESSING QUANTITATIVE MEANING IN ANCIENT GREEK (ON THE MATERIAL OF HOMER'S EPOS)

The article deals with the problem of expressing the philosophical category of quantity in ancient Greek. The quantitative meaning is analyzed on the base of criteria of definite-indefinite quantity through the lexical units of Homer's epos, belonging to the lexical-grammatical classes of numerals, nouns, adjectives, pronouns, verbs and adverbs. On the basis of the executed research we can make the conclusion that the direct meaning of certain quantity is expressed by numerals and adverbial numerals, in particular singularity is represented by cardinal numeral εἷς, μία, ἓν, ordinal numerals and pronouns. Uncertain quantity in the poems of Homer is expressed by substantives, adjectives, verbs and adverbs.

Key words: quantity, quantifier, numeration, singularity, totality, multiplicity, paucity.

Кількість належить до фундаментальних понять логіко-філософських категорій. Становлення та зміст категорії кількості, будучи об'єктивним відображенням світу, засвідчує значний прогрес у розвитку абстрактного мислення людини.

За традицією, яка бере свій початок ще з античності, категорія кількості розглядається з точки зору двох відносно незалежних понять: поняття власне кількості, яке відноситься до процесу лічби, та поняття величини, яке відноситься до вимірювання. Переважна більшість науковців та філософів пов'язують походження кількісних знань із первинними уявленнями про число. Першим, як вважають, визначення категорії кількості дав Аристотель: «Кількістю називається те, що можна поділити на складові частини, кожна з яких, дві їх чи більше, за своєю суттю є чимось одним певним» [15].

У лінгвістиці кількість представлена як єдність двох протилежних понять: визначеної та невизначеної кількості [14]. Визначену кількість пов'язують в першу чергу з числом, з позначенням точної кількості відповідних предметів. Під індефінітною (невизначеною) розуміється кількість, що не підлягає числовому визначенню (підррахунку або вимірюванню) і вербалізується одиницями відповідної семантики [6].

Категоріальна сутність кількості (квантифікації) реалізується по-різному: 1) у словах спеціальної частини мови (числівник), 2) в кількісних значеннях (таких, як тривалість, однократність / багатократність, інтенсивність) різних частин мови, 3) в кількісних категоріях (граматичне число, збірність, дистрибутивність).